

Petit detall

A Guillem i Ana, fills meus.

Avui he restat sol de bon matí a casa. Mecànicament el cervell, tot just després de desdejunar-me, ha pujat a endreçar les cambres dels somnis i ha restat paralitzat en obrir les persianes. No, no entrava cap raig de llum solar, car el cel vestia de plata trista. Però en un racó de la taula ha vist una nota petita i senzilla: “te vull”.

Al costat, l'ordinador restava en suspensió i uns apunts mullats de colors fosforescents assenyalaven la nota.

Quanta emoció continguda en aquestes sis lletres, quants silencis, quants secrets!

Aquests vaivens dels gestos pronunciaven per a mi el que diem amor: la mà que ha buscat el paper, els ulls que endreçaven els mots, els batecs del cor que reconeixeran aqueixa emoció.

No he volgut tocar res de la taula, no; i mentre feia el llit me n'he adonat com les sis lletres em somreien i observaven.

Gràcies als dos he tornat a creure en allò que es pensa i no es diu, però existeix: vosaltres li heu dit a la plata del cel trist que jo veig, que l'amor encara és viu.